

בהמתנה On Hold

**אולגה קונדינה, איזבלה וולובניק, אלונה רודה, בעז נוי, זויה צ'רקסקי
זמיר שץ, טל שוחט, כרם נאטור, ליאת אלבלינג, נוי ותמיר, נועה אירוניק
רוני לנדה, רחל קיני, שירלי וגנר, תמיר צדוק**

17.2.24 - 5.1.24 | אוצרת: מיה פרנקל טנא

הזמן הוא ישות ערטילאית וחמקמקה, קשה להגדרה ולהבנה. ההנחה שחלוף הזמן הוא אירועים בעתיד שהופכים להווה ואז לעבר - היא שרירותית ואינה משקפת את היותו של הזמן רצף אינסופי. לפי פילוסוף המדע אטיין קליין (Klein) ישנם סוגי זמן אשר מתוגים כאמיתיים יותר מאחרים. הבחנה נפוצה היא בין זמן פיזי הנחשב לאובייקטיבי, לבין זמן פסיכולוגי שהינו סובייקטיבי ונוטה לאשלייתיות. מחקרים אודות תפיסות זמן הראו כי מספר רב של אירועים וכן מצבים של תסכול, שעמום, סכנה או המתנה מאריכים את תחושת הזמן, לעיתים באופן קיצוני. בשבעה באוקטובר נקטע הרצף האינסופי והזמן נעצר. נדמה כי החיים כפי שהכרנו אותם הושמו בהמתנה; "העולם הישן" אבד אי-שם בעבר, העתיד התערפל ונותרנו עם הווה מתמשך, דרוכים וחרדים לבאות. מתוך צורך להחזיר את השליטה (כביכול) בחיים, אנו גוללים עצמנו לדעת ונצמדים למסכים ולחדשות בלופ.

העבודה **Omg! It's the Guy from TV** של **נוי ותמיר** נוצרה בחודש דצמבר, אחרי חודשיים של אלם יצירתי. תבליט הקרמיקה הצבעוני מתאר סיטואציות הלקוחות מתוך המדיה והופכות בעבודה למעין קולאז' תודעתי. דמות של חייל העומד בלב ההריסות בעזה ואוחז בדגל גאווה עם הכיתוב 'In the name of love'; מערות-מנהרות שמתוכן מגיחים פרצופים משונים ולצדם אקדחים; "ראשים מדברים" ניבטים מתוך שלל מסכים. הסגנון הרנסנסי של התבליט מוצב כניגוד לפורמט ולמדיום הטלוויזיוני.

בתערוכה מוצגות עבודות חדשות מתוך הפרויקט **Men in Suit** של **ליאת אלבלינג**, הנמשך מזה עשור. בסדרה מופיעות דמויות גבריות - פוליטיקאים, מנהיגים ואנשי עסקים, נטולות פנים אך מזוהות ומוכרות. אלבלינג אוספת באדיקות תצלומי גברים מן העיתונות המודפסת ובפעולה שקדנית, מדיטטיבית כמעט, היא חותכת את פניהם ומייצרת קולאז'ים בעלי גריד מדויק ואסתטיקה גרפית. הגבריות הכוחנית המשתקפת בעבודות מהדהדת את צו השעה - ההכרח בנשים רבות יותר בעמדות כוח ובמוקדי קבלת ההחלטות.

בעבודת הווידאו **התרוממות מפרק תמיר צדוק** את פסלו האיקוני של קדישמן הניצב בכיכר הבימה עשרות שנים ומערער על חוקי הטבע. צדוק ושני גברים נוספים מגלגלים את שלושת עיגולי הפלדה הענקיים בדיונות הרחק מתל אביב ומובילים אותם בתוך עגלות סופר צרות מלהכיל. צדוק, אשר עוסק בעבודותיו בסמלים היסטוריים ותרבותיים, ובשאלות של זהות ולאומיות, מבקש להתערב בפיסול הקונומי ובתוך כך להדהד את פירוקם של פסלי איקונות שלטוניות בעולם. לפני שנה בדיוק החלו בכיכר הבימה הפגנות נגד המהפכה המשפטית. עם התרחבותה של תנועת המחאה עברו המפגינים לקפלן ולמוקדים נוספים ברחבי הארץ. לאחר פרוץ המלחמה שינו המחאות את ייעודן ומיקומן והפכו לעצרות תמיכה בחטופים ומשפחותיהם. בשבועות האחרונים, בצעדים מדודים ומהוססים שבה המחאה לכיכר הבימה - לנקודה שבה הכול התחיל.